

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön martius 29^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben, Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóíratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

L a u r a.

(Folytatása.)

A' gróf sötét éjjelben indult-el; Laura következő reggel ért haza. Értesítettvén férjének eltávoztáról, a' keblében dulongó keserű érzetek még szörnyebb alakot vettek magukra. Mind azon sötét képek, mellyeket valaha a' féltékenység áldozatainak mutatott, kinzották most Laurát. Megjátszva, megvétve, elhagyatva érzé magát, 's elfelejtve egy kecses vágytársné karain; — rettegett, hogy férje szerelmét örökre elvesztette; — lélekismerete mit sem sugott mentségére. Így volt ő néhány napig a' legmarczonglóbb kinok martaléka, el nem határozhatván magát, mit kellessék tennie.

Rodrigo marquise, egyike a' gróf legkedveltebb barátnéinak, ki jól tudta Laura titkos búsongását, a' jelen alkalmat használni vélvén, a' kolostori fejdelem-asszonyhoz sietett, Laura jobbítására orvászó tervről értekezendő; — ezután a' grófhhoz levelet küldött, mellyben minél előbbi visszatértét kéri. Az ügyes pater Ambrozio kéretett-meg tanácsadás iránt, ki tervöket tökélyre vivé, 's egyszersmind inté őket, hogy a' grófot, mielőtt a' baj mélyebben gyökerezhetnék, titkukba avassák. A' marquise haza menvén, megtudá, hogy a' gróf, ki levelét Madridtól egy napi járó földre vette — megérkezett. Azonnal látogatását kérte a' grófnak, ki tüstént meg is jelent. A' köszöntések után szomorún dült a' gróf egy székre; komoly tekintete eléggé mutatá, mennyit szenvedett e' napon. — „Barátném! — mondá — Laurát örökre elvesztettem; hallja csak mult napi történeteimet, 's bámuljon!”

„Sűrűketkor érkeztem kastélyomhoz. Egy ismeretlen kapuőr tiltá a' bemenetelt; de embereim engedésre kényszeríték. Mint bámulék-el, midőn az ablakokat sötéten, a' folyosókat kivilágítlan találtam. Felsiettem a' lépcsőken; halálcsend uralkodott 's vett körül mindenfelől. — Laura ajtajáig tapogatóztam; — szerencsére záratlan vala, 's beléptem olly halk volt, hogy Laurát sötét merengésé-

ből föl nem riasztá. Lassúdan zörögtem, 's őt nyájasan nevén szólítottam. Megrémült, keményen pillantott rám, gyertyát ragadt, egy mellékszobába vonult, 's erősen bezárá azt. Hiába szállítam, hiába biztosítam, kértem 's panaszkodtam neki; de ő feleletére sem méltatott. Végre boszorkodva, hogy távollétem még átkodottabbá tévé, gyertyát vettem, és szobámba sieték. De gondolja ön bámulásonkat 's meglepetésemet: szobámban mindent szerteszórva lelék. Pamlagaim fölforgatva és széthasogatva! kedvelt képgyűjteményem összezúzva; o! nem mondhatom tovább!“ E' szóknál mély bánat zárá-le ajkait.

„Szörnyű! — kiáltá a' marquise — 's ma miként ment a' dolog? látta ön Laurát?“ — „Nem — viszonzá a' gróf — őt nem láttam, de igen rombolásait. Kertemnek minden szobra talapjánál hever; a' porfyr-oszlopszatú márvány kápolna, mint százados rom, pihen a' földön.“

A' gróf hallgatott, 's a' marquise felindulva kiáltá: „ez sok, Laura! tervünk azonban észre hozand.“

„Ah — mond a' gróf — a' legiszonyúbbat még ezután kelle érzennem. Midőn buba merülve, földre szegezett fejjel lépdeltém kastélyomhoz, ő mindazon ablaknál, melyeknél elhaladék, gúnycszajjal fogadott. Gitárjának hangja tör vala szivemnek; fülembbe a' legvigabb dalokat hangoztatá. Alig értem haza, midőn hirül adák, hogy a' pompás estélyre készül, melyet Rivero lovag kedveért adand.“

A' marquise legbensőbb részvétellel hallgatá darabig; azután fölfedezé a' gróf előtt tervöket. A' gróf helybenhagyá, 's azt kérte csak, hogy még most is szeretett Laurájával keményen ne bánjanak. A' marquise megígérte — a' titokba avatottakhoz hirnököt küldé — pipereasztali foglalkozását bevégezte, 's megjelent ugyanazon társaságban, melybe Laura is nem sokára megérkezék.

Az éj elmúlt, 's a' közelgő reggel táncznak, vigalomnak 's a' kéjelgő gazda szerelmi nyilatkozásainak véget vete. Laura most önte előszer reményt Riveróba; most tevé az első ellépést az erény útjáról; — de a' büntetés haladás nélkül követte. Laurának kocsija tova csörtetett, 's nem sokára a' lovak megállának. — „Honn vagyunk!“ — dörgé a' durva hangú kocsis. Pillanatok multak, de inas nem jött, lesegítendő asszonyát; hiába a' kiáltások — Lorenzo 's Beati ninesenek. Végre Laura a' kocsist szállítá-föl, hogy emelné-le, ki többször ismételt parancsaira csakugyan megszóllalt, 's lámpájával feléje közelítvén, elég durván hangoztatá: „Signora! jól fogja tenni, ha kilép; az éji hűvös levegő lenge öltönyére aligha kellemetlenül nem hatand.“ — „Gazember! — kiáltá Laura indulatosan —

Egy fiatal szerzetes nyújtá neki a ruhát; Laura fölölté, 's midőn iszonyúnak mutatkozték, a tükröt dühöngve törte-szét; hasonlót vala teendő az ablakokkal is, ha Ambrozio be nem lép. Miután a' legszigorúbb hallgatás 's határtalan engedelmesség kötelességévé tétették Laurának, kocsiba ültek, 's a' kocsi sebesen elgördült.

A' kastély, mellynek kapujánál kiszállának, ki volt világítva; az ajtókon kettőztetett katonaőrök álltak. — „Dicsértessék a' Jézus“ — „Mindörökké, tisztelendő atya!“ — felelének a' katonák, 's tisztelettel utat engedtek. — „Miré való itt az őrizet?“ — kérde Ambrozio, — 's a' felelet volt: „a' néptolongást zabolázni, melly Lerma grófnő holt testének nézésére csődül.“ — „Lehetlen!“ — rebegé Laura. Ambrozio ujját szájára tévé, 's Laura hallgatott. Az épületben pórtanyáknak nyoma sem látszott; Ambrozio figyelmezteté Laurát, 's jelentőleg fejére mutatott. Laura elérte, de más gondolatokkal foglalkozott; vágygyal sietett szobája ajtajáig, hol két szolga bűba merülve állott. Ambrozio engedelmet kért a' bemenetre, mi megadott azon feltétel alatt, hogy nyugton maradjanak, míg társaival a' gróf, elhagyja a' szobát. Minden szoba a' teremig feketével volt bevonva, 's mindenikben két szolga állt, mélyen bánkódva. A' holt test a' tükörteremben pihent, — kétes világban ragyogtak a' tükrök, mi a' teremben álló tárgyoknak igen ünnepélyes és elragadó szint kölcsönözött. Laura megborzadt, midőn a' terem közepén pompás halottas ágyon látta magát, mint halottat. A' halottnak jobbjá felől térdelt a' gróf; kezét a' holtnak szívére tévé; egész valója mély bánatot 's keservet árult-el; Laura megborzadt, látván, hogy halálában is birja férjének szerelmét, ki élteben arról szüntelen kétkedett. Éppen magába kezdett térni, átkozva botlásait, midőn a' kolostor fejedelem asszonya 's Violant tüntek szemeibe, kik a' halálos ágy balrészén térdeltek; könyök patakzottak-alá Violant szemeiből vágytársnéja holttesténél! 's talán örömtelve, őt utjából elmozdítva látván! Bánat és düh küzdött Laura melljében; de az utósó győzött; az üvegajtót, melly köztte, a' gróf, holt mintája 's a' gyűlölt Violant közt állott, mielőtt Ambrozio gátolhatta, szétzúz a' méregtelve kiáltá: „Én vagyok Laura, félre ezen játékkal!“ — De mielőtt a' holt testhez közelithetett, két szerzetes erősen átkarolá. — „Kegyetlen! — kiáltá Laura — nem vagyok szerzetes; Lerma, nőd vagyok; érezni fogod haragomat szeretőddel együtt, ha“ — hangja elakadt, mély ájulásba süllyedt, 's Ambrozio félrevitte.

Fölüdülése után evett és erősítőt ivott; azután mély álomba merült. Fölébredve sűrű setétet 's halálcsendet vett észre maga körül; — fölemelkedett, ágya függönyét félre vonandó; de borzadva huzódott vissza, midőn minden felől keménységet érzett: tapogatott,

's úgy találta, hogy egy szűk börtönbe záratott; kiáltani akart, de száva elakadt. Ezerféle zavart eszmék fordultak-meg agyában, melyek csak hamar elenyésztek, midőn testén gazdag öltözetét, nyakán drága gyöngyeit megismerte; — most teljesen hivé, hogy a' legiszonyúbb módon élve temetteték-el. Hiába volt minden igyekezete — iszonyú sorsát békén kellett tűrnie.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Esztergami áradás. Martius 6-kán reggel Dunánk jége még félig állott, 9 órakor azonban nagy ropogással utnak indulván 11 órakor már jégtől menten volt az országos folyam. De a' kora öröm ritkán tartós; délután ismét tömérdek jég torlódott össze, és a' vizet árasztani kezdé, melyet a' 7—8-kán hullott hó inkább árasztott, mint apasztott. 9-kén a' duzzadó víz már meghaladá az 1830-dik vizállási fokot. E' napon némelyek állítása szerint 1—2 óra közt reggel földrengés is volt; minek következtében az ideigleni székes egyház talapja több helyen süllyedni kezdett, a' mellék-oltárok szobrai helyükből kimozdultak. 10-kén a' királyi városnak minden utcáján vizár hömpölygött; csak a' budai utszának egy része, Ferencziek kolostora körüli kis tér vála szárazon. A' kétségbeesett nép rémületes zajgással hordá holmijét dereglyékre fejük felett ropogó lakaikból, és a' hideg fürdőtől dermedt barmaikat kötélén usztaták maguk után. A' Ferencziek tiszteletteljes előjárója kiterjesztett karokkal állt monostora ajtajánál, 's 500 személynek adott védhelyet. A' Benedek szerzetbeliek hasonlólag védangyalok voltak; tanítványoktól ürült iskolateremeikben szerencsétlenek jajongtak. Ez nap estéjén az áradás az 1809-ik áradási fokot 's 11-kén az 1799-kit is meghaladta. A' piaci házak 5 lábnyi vízben állottak; számtalan roskadni kezdett, 's több le is omlott. Éjfélutáni 3 órakor a' Ferencziek monostorának egy része süllyedni kezdván innen is vonulni kellett a' védhelyet feltaláltaknak, és számtalanon voltak, kik butoraikkal három helyről is kiszorítottak. — 13-kán délutáni két órakor apadni kezdett, és 16-kán viradóra már annyira elapadt, hogy a' piacon bokát haladó kátyóban járni lehetett. Nincs kebel, melly Esztergamnak siralmas sorsán, melyet most már egész borzasztóságában láthatni, meg ne illetődjék; ki a' nyomornak, melly városunkat érte, leírását eddigelé közleni akarta volna, igaztalanságot követne-el; mert most látni csak azt, mit szem soha nem látott. A' királyi városban, mint mondják, 950 ház volt; ebből 600 egészen összeomlott, 's 150 fél épségben maradt. Az egy piacot, budai 's Ferencziek utszáját, hol hasonlólag sok ház beomlott, kivéve bátran állíthatni, hogy a' királyi városnak minden utszája halmon fekszik. A' város, vagy is inkább volt város felett bűdös gőz lebeg; inség, siránkozás és nyomorúság, merre tekintünk; mert noha leapadt a' víz, 8 napig tartó áradás után még sincs hova hajtani fejét a' hajléktalannak, és a' koldus-botra jutottak csapatonként jajgatnak az elkietlenült utcákon. A' sinlődő nép éhségének enyhítésére a' ns vmgye, város, primatia és káptalan részéről naponként több száz kenyér osztatik. E' közveszély idején a' n.m. primási ügyek igazgatója nevét feledhettenné tette; mert alig menté-meg ember-magasnyi vízből fáradhatlan szorgalma által a' két levéltárt, főbb gondja szegényebb sorsú alattvalók felsegítése volt; feledhetlenné tette nevét a' nemes lelkű em-

ki adott jogot velem így beszélhetni? ki vagy te?“ — „Bérkocsis signora! ’s emberséges ember; miről hogy ön meggyőződjk, a’ kocsibért elengedem, tudván, hogy önnek mije sincs szép öltönyén kívül. De szettevettét! ön igen szép, pár csókkal meg fog ajándékozni, nemde?“ — „Hol vagyok?“ — kiáltá Laura, ’s ez alatt a’ bérkocsis izmos karai közül, ki egy kemény csókot nyomott ajkára, kifejlett, ’s egyenesen lakába sietett, honnan örömjaj özönlött a’ a’ szabadba. A’ közelebbi ajtót megnyitá, és szoborrá meredt, egy teljesen bútorozott vendéglőszobában látván magát, melyben számos ismeretlen ’s ijesztő alakok tánczoltak. Bámulva állott pár pillanatig; majd egy közelállóhoz fordult, ’s kérdezé: mikép merészlék kastélyát vendéglővé alakítani? — „Kastélyát? ha! ha! signora! ön álmodik; jőjön csak, egy tánczot fogunk eljánni!“ — E’ szóknál beljebb vonatott, míg „semmirekellő! szörnyeteg!“ szavaira a’ társaság vendéglője előtoptant. — „Bocsásd a’ szép dámát!“ — mondá, ’s Laura felé fordulva: „no’s signora! mivel szolgálhatok? miként tévedt ön illy későn körünkbe?“ — „Egek! mi történik velem! — kiáltá Laura — tudd-meg: én gróf Lerma nője vagyok, ezen kastély birtokosnéja, ’s reggel kemény leczkét fogsz kapni, ha cselédeimet elő nem hívod, ’s gaztársaiddal kastélyomat tüstént el nem hagyod.“ — E’ szók alatt körülseréglék a’ tánczosok; a’ hanga elnémult, ’s azon pillanatban, melyben beszélni megszűnt, mindnyájan hangos gunyakaczjra fakadtak. — „Mi lesz ebből? — mondá — várjatok, mindjárt emberségre tanítlak“ — ’s ezzel a’ közelállóknak arczipapásokat osztott. A’ vig fiak zugba szoriták a’ dámát, vele talán számot vetendők, ha a’ köpczös vendéglő közbe nem veti magát. — „Látja ön, — mondá ez Laurához fordulva — most durvaságának ki tudja mi lett volna bére! miképp’ merészlé kezét rájok emelni, holott ön közöttünk csak semmi! — Nekik joguk volt nevetni; ön Lerma grófnő? ha! ha! kaczagnom kell, — ez háborodott asszony; hiszen a’ grófnő tegnap este 9 óra tájban halt meg!“ — „Meghalt? — viszonzá Laura — igen — én kaczaglak téged; én vagyok az — ’s reggel ostoba elménczkedésért okvetlen meglakolandsz.“

A’ vendéglő boszankodva fordult-el. „Háborodott — mondá a’ többiekhez — mutatják arcziponalai; — signora! — Laura felé fordulva — vagy is szép grófnő! csekély lakom nem alkalmas illy magas vendéget elfogadni; — van szerencsém csendes nyugalmat ohajtani önnek a’ kék boltozatú ég alatt!“ — Ezen szóknál kivetzte az éllentállni hiába törekvő Laurát; az ajtó bezáratott, ’s a’ grófnő ég alatt és egyedül, kitéve a’ veszélynek, hogy halálosan átfázik, ’s a’ gyaláztatnak, hogy a’ rendőrektől börtönbe vitetik. De aggá-

dása nem sokáig tartott; egy óranegyed alig tölt-el, midőn „diesértessék a' Jézus!” köszöntés hangzott feléje, mire teljes szívből felel: „mind örökké.” Most egy éltes szerzetes állott előtte. Laura rimánkodott, hogy reggelig mutatna neki nyugalmas helyet, igérvén, hogy akkor mindent föl fogna fedezni. A' szelid tekintetű öreg inté, hogy menjen vele! — Darab idő telve egy kapu nyílt-meg, 's Laurát az öreg egy csinos szobácskába vezette, hol vetett ágyat, egyszerű, de tiszta bútorokat lelt. Laura remegett a' hideg miatt. — „Vetközz-le leányom! — mondá Ambrozio — vannak itt alkalmas ruhák, melyeket nővérem használ itt létekor.” — Ambrozio elment; Laura hirtelen levétközött, 's a' csudás történeten merengve ágyba dült, mélyen elaludt, és szinte délkor ébredt-föl izes álmából. Fölébredtekor első gondja volt meghatározni, miképp' büntesse-meg a' durva vendéglőt 's embertelen vendégeit. — „Megfogom éreztetni velek, ki vagyok, 's kit gúnyoltak-ki” — kiáltá, 's az ajtó megnyílt. — „Kik azok — kérdé Ambrozio, ki a' mondottakat hallá — kiket érdekel önnek fenyegetése?” — Laura elbeszélé a' közelebbi éjen történeteket, 's hozzá adá: „én gróf Lerma nője vagyok; nagyon le fogna tisztos atya kötelezni, ha kocsim' előparancsoltatná.” — E' szóknál kételkedve rázta fejét a' szerzetes: — „gróf Lerma nője — felelt amaz — tegnap este 9 óra tájban halt-meg; szerzetünk egyik lelkésze nyújtá neki az utósó vigasztalást; 's nem foghatom-meg, mint jöhetett önnek ezen eszméje; — talán öntéboldyodott, leányom?” „Téboldyodott, — és meghalt — kiáltá Laura — önök kábultak, kik velem, éltem 's eszméletem birásában elakarják hitetni, hogy halt vagy téboldyodott vagyok, 's nem gróf Lerma nője.” Mondá, és nyilsebesen futott a' monostor kapujáig; de az izmos kapuőr visszautasítá. Kérte, fenyegette az őrt, de hiába; mert Ambrozio parancsa nélkül az őrt sem bocsáthata-ki vagy be; 's Laura alázattal csuszott-vissza szobájába, hol egyszerű, de izes reggeli várt reá. Pillanatonként elkeseredettebb lön; meglátta reggelijét, fölkaczagott, 's az ablakon kilöké. Ambrozio nem sokára megjelent, 's kemény hangon veté szemére, minő hálátlanul cselekvék, midőn az étket, melyet neki könyörületből nyújtottak, kidobá; inté egyszersmind, hogy illyesmit több ne tegyen, különben ételt kapni nem fogna, éhezni pedig nem éppen kellemes dolog.

Laura engedékenynyé lön, 's kérte Ambroziót, hogy, ha gróf Lerma nője valóban meghalt, legalább engedné kiterítve láthatnia azt. Ambrozio rövid gondolkozás után megígérte két föltétel alatt: hogy vele és szerzetes ruhában menjen. Bármint ellenkezők is eleinte, el kellett fogadnia az ajánlatot, minthogy másként ezélja nem vala kivihető.

erbarát, a' szomszéd doroghi plebanus is, ki nemcsak a' kiszorított barmokat fogadá lakába, táplálta, hanem az elnyomorodott népnek is több ízben sütetete kenyeret. A' kár, melyet Esztergam szenved, ha csak összetett erő 's közsegedelem nem járul közbe, ki nem pótolható. Hallani ugyan, hogy a' ns vmgynék állandó küldöttsége aláírást nyitott-meg, 's az ajánlások néhány perc alatt 900 fíra mentek: de mi ez illy roppant kárnak pótlására? — Ha a' segedelem olly bőven nem érkezik, mint a' kártékony víz jött, a' különben is nyomorult Esztergam hosszú időre tönkre lesz téve.

KÜLÖNFÉLE.

Hálátlanság. Lélekzet nélkül 's fél örültten rohan egy mészároslegény bizonyos ausztriai falnak sörmérő csapszékebe; mert néhány ezerforinttal tömött tárczáját, melyet gazdája marha-vásárlásra adott kezébe, elveszté. Készséggel állott-fel egy földhez ragadt szegény szabó; ki naponként éhséggel küszködött, 's az elvesztett tárcza minőségéről egyet mást kérdezve, azt végre tulajdonosának átadá, nem kívánván egyéb jutalmat, mint 13 krajczárnyi költségének kifizetését. Néhány perc múlva belép a' pinczér, 's az ajtóra krétával számokat ír. A' szabó annak okát kérdvén megérté, hogy azok a' bécsi lotteriában húzott számok lennének. A' szabó, ki maga is tett a' lotteriába, elhalványodik, meg elpirul, 's öröm-rebeggéssel felkiált: „ez az ég jutalma: itt számjegyet; ezer öt száz ezüst forintos ternót nyertem.“ — A' szegény de becsületes ember szerencsésén mindenki tiszta szívből örvendett, 's reá beszélték, hogy siessen azonnal a' szomszéd városkába, és számjegyet mutassa-meg a' collecteur nek. A' mészáros örömmel ajánl neki helyet kocsián, és sebesen száguld-el vele. Néhány óra múlva a' fogadós mint törvényes személy felszóllítatlik, menne az erdőbe, és vizsgálná-meg egy meggyilkoltatotnak testét. Kit talál a' borzadó fogadós? — a' becsületes szabót mindenéből kifosztva és 7 kés-szurással meggyilkolva. Bár mi embertelennek tetszett is a' gondolat, de másra, mint a' mészárosra nem gyanakodhaték; e' szerint azonnal a' collecteur-hez sietett, és — a' mészárost ott leli, ki éppen a' szabó nyereségének kifizettetése felől értekezett a' számszedővel. A' fogadós az embertelen hálátlanságot közzé teszi, 's a' gonosztevőt törvény kezébe szolgáltatja.

Férj-javítás. Parisban nem régiben következő eset történt. — N. ur, ha az ital fejébe száll, nejével czivódni szokott. Néhány nap előtt ismét hasonló körülmények közt érkezvén haza, nem eléglé a' szóvitát, 's érzékenyebben akart neje körül forgolódni. Ez a' szomszéd terembe szökött, 's az ajtót magára zárta. Mig mámoros hősünk az ajtó befedésével foglalkozott, ablak-nyílást hall, 's egy testnek udvarra zuhanását. Ez eset ismét észéhez hozza; ablakhoz rohan, letekint, 's nő-alakot látván a' földön elterülve, kétségbeesve felkiált. A' holttestet néhány szomszéd és házi barátja felemeli, szobába viszi, 's ágyra fekteti. — N. e' gyász-látványra földre veti magát, jajgat 's haját tépdeli; végre felszökik, ablakhoz fut 's lerohanni akar. Egy ismeretes hangos kacaj azonban eszméletét visszaadja; hátra tekint, 's holt-nak vélt neje fut karaiba, és kisül, hogy a' vélt halott nem egyéb, mint egy nagy báb, N. asszony ruháiba öltöztetve. E' rémülés megjavítá a' férjet, 's azóta legszebb egyességben él nejével, és a' bor-itallal felhagyott.

Hindu-babona. — Huber püspök következő gyászeseményt beszél kalkuttai utjából, melyből mind az megbizonyodik, mi kevésre becsüli e' nép

a' némbereket, 's mind azon babonáról, mely ama föld lakóit még sötét leplevel takarja, némi fogalmat ad. — „Egy faluban — így ír Heber — mely Gha-zi pour-tól csak néhány angol mértföldnyire fekszik, két felekezet egy kis darab föld használása fölött perbe keveredett. Egyik perlekedő fél 70 éves aggastyán volt, 's neje is ugyan olly korú. Ezen aggastyán elveszti peret. Mit tesz tehát? gyermekei 's néhány rokona segedelmével megragadja nejet, azon földre hurcolja, mely fölött pereltek, egy szalma kunyhóba zárja, 's azt feje fölött lángha borítja. A' Hinduk hiedelme szerint ezen asszonynak halála örökre elátkozandja a' földet, terméketlenné teszi, 's a' némberek szel-leme, mely a' pörös földön fog vándorolni, a' pörnyertest örökké gátlandja annak békes használásában. A' hindu bíró, ki ez esetet az angol hatóságnak bejelenté, egész hidegvérűséggel csak ezt mondá: „családi dolog; csupán egy agg némbér forog kérdésben. Mit is tehettek volna vele egyebet?“

EMLEKMONDÁS.

I g a z k e r e s e t.

Ha keresmény igaz, szép annak birtoka,
Főképp' ha nincs benne a' szegénynek átka,
Mert elvesz fortélylyal megejtett portéka,
Állandó ellenben jól szerzett falatka.

B. ORCZY LŐRINCZ után K. H. K. J.

Magasztalás. Ugy ejtsd magasztalásaidat, hogy az érintett tisztel-
tetve érezze magát, 's némelyekben mindenkor kicsinyítve 's gáncoskodva,
hogy óriási lelked mértéke tündököljön. FÁY ANDRÁS.

Jótett. A' tiszta szép akarat jót tenni, noha ez nem állna is erőnk-
ben, erény: azonban ha erőnk vas, de akaratunk nincsen hozzá, igen nagy
hiba.

Gr. OXENSTIRN után S. KAROLINA.

Gnomák. Sok ifjú az élet zöldelő tavaszából égető nyarat csinál,
's így ön magát elfonyaszítja kevés idő alatt a' gyönyörök forró hevével.

A' hivatal ész nélkül rutabb, mint az ész hivatal nélkül.

Az emberszeretet egy szerencsésen megmaradt vonalkája a' lélek-
nek az ártatlanság hajótöréseiből, 's a' legtökélyesb kötél, mely embert em-
berhez kapcsol.

TOMPA JÁNOS után HÁBOR.

Csererejtvény.

- 1—10. Az egész egy népes város
Szabolcs megye keblében
6. 8. 9. 10. Ki illy lelki kincsessel bírhat
5. 6. 2. 7. Annak lehet szívében
7. 8. 9. Délczeig vitézt hord csatákban
6. 8. 7. Rettetgsz tán, ha jő feléd.
3. 4. 2. 3. 4. Rokka 's guzsaly kell emennek
3. 5. 6. Szomjban enyhet önt beléd.
6. 8. 3. Rosz falakban fölleled,
Sövényen átlépheted.

N.

Előbbi rejtvény: Honművész.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.